

วิ บ า ก ก ร ร ม ข อ ง นั ก ลั ก สั ต ว์

เมื่อก่อน กระผมเป็นพรานเนื้อ เป็นผู้มีฝ่ามือเปื้อนโลหิต
เป็นคนหยาบช้ำทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์เป็นอันมาก
เพราะอาศัยอุบาสกเป็นกัลยาณมิตร กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะ
กลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวจมดเว้นจากปาณาติบาต
เพราะฉะนั้น กลางคืนกระผมจึงได้รับความสุข กลางวันได้
เสวยทุกข์ ถูกสุนัขมีจิตเดียดดาลพากันห้อมล้อม กัดกิน
กระผมรอบด้าน

วิทยาการของนักล่าสัตว์

๔๕๒

ทหารก่อนก้าวลงสู่สมรภูมิรบ ย่อมต้องมีการตระเตรียมทัพ กำลังพล และฝึกซ้อมรบให้พร้อมเสมอที่จะทำศึกสงคราม ยิ่งมีความพร้อมมากเพียงใดนั้นหมายถึงชัยชนะที่รออยู่เบื้องหน้า ชีวิตมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จำเป็นจะต้องฝึกซ้อมใจ ให้พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับภรรณภัย ซึ่งจะมาเยือนได้ทุกณวินาที การฝึกใจต้องอาศัยหลักการทำงานง่ายๆ สบายๆ ใจเย็นๆ จดใจนิ่งไปที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ภายในกลางกายอย่างแผ่วเบา โดยไม่วิตกกังวลถึงเรื่องใด จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เกิดเป็นแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นภายใน หยุดใจต่อไป เข้ากลางไปเรื่อยๆ จนเข้าถึงพระธรรมกายอันเป็นสรวง ที่พึงที่ระลึกภายในอย่างแท้จริง การกระทำเช่นนี้คือการเตรียมตัวอย่างถูกวิธี ที่จะทำให้ชีวิตของเราปลอดภัยในสงครามของชีวิต

มีถ้อยคำที่เปเรตตนหนึ่งได้กล่าวไว้ในมิลลททกเปตวัตถุว่า

“เมื่อก่อน กระผมเป็นพรานเนื้อ เป็นผู้มีฝ่ามือเปื้อนโลหิต เป็นคนหยาบช้ำทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์เป็นอันมาก เพราะอาศัยอุบาสกเป็นกัลยาณมิตร กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะกลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวจมดเว้นจากปาณาติบาต เพราะฉะนั้น กลางคืนกระผมจึงได้รับความสุข กลางวันได้เสวยทุกข์ ถูกสุนัขมีจิตเดือดดาลพากันห้อมล้อม กัดกินกระผมรอบด้าน”

วิภากรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๓

มีคนบางคนในโลกนี้ที่กลางวันทำบาป กลางคืนทำบุญ เมื่อถึงคราวบุญและบาปส่งผล ก็ส่งผลเท่าๆ กัน คือกลางคืน เสวยบุญ กลางวันเสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อน แต่ระหว่างการ เสวยสุขและทุกข์มันแตกต่างกันมากเหลือเกิน ไปรู้ตอนนั้น ก็สายเกินไปเสียแล้ว จะมาบอกว่า รู้แบบนี้ ชาตินี้ที่แล้วจะไม่ยอมทำบาปเด็ดขาด จะทำแต่บุญกุศลอย่างเดียว ซึ่งก็ได้แต่ รำพึงเท่านั้นแหละ จะย้อนชีวิตมาแก้ไขไม่ได้อีกแล้ว เพราะเรา ทำกรรมใดไว้ ก็ต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น เช่นดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

*ในสมัยพุทธกาล ครั้งหนึ่งเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ในพระเวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารภมิกคลุททกเปรต จึงตรัสเล่าให้พระภิกษุสงฆ์ฟังว่า ในกรุงราชคฤห์ มีพราวนคนหนึ่ง เทียวล่าเนื้อเลี้ยงชีพ สืบทอดอาชีพมาจากบรรพบุรุษของตน ลัทธิบางชนิดต้องออกล่าเวลากลางวัน บางชนิดต้องไปดัก ชุมเวลากลางคืนถึงจะได้ นายพราวนมีอุบาสกคนหนึ่งเป็นมิตร อุบาสกพยายามชักชวนให้เพื่อนเลิกฆ่าสัตว์ เพราะมันจะเป็น บาปติดตัวข้ามชาติ

---

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๒๒

วิทยาการของนักล่าสัตว์

๔๕๔

แต่นายพรานเลิกไม่ได้ เพราะให้เหตุผลว่ามันเป็นอาชีพ ไม่สามารถไปหาอาชีพอื่นทำได้ ฝ่ายอุบาสกไม่ลดละความพยายามที่จะทำหน้าที่กัลยาณมิตร ได้แนะนำว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่านจงงดเว้นจากปาณาติบาตในตอนกลางคืน ส่วนกลางวัน ท่านจะไปล่าสัตว์เลี้ยงชีพก็แล้วแต่ท่าน”

นายพรานเห็นว่ารักษาศีลกลางคืนได้ เลยตอบตกลง เมื่อรับปากแล้ว ตั้งแต่นั้นมาไม่ออกล่าสัตว์เวลากลางคืนอีกเลย ได้รักษาศีล ๕ ตลอดทั้งคืน ครั้นรุ่งเช้าก็ออกล่าสัตว์ต่อ ทำอย่างนี้จนตลอดชีวิต เมื่อละโลกไปแล้ว เนื่องจากทำบุญบารมี ก็ไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรตใกล้กรุงราชคฤห์ ตอนกลางวันจะ เสวยทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวง คือจะถูกสุนัขพินเหลือกกัดกิน กรรมนั้นบันดาลให้มีฝูงสุนัขดำตัวใหญ่มาก ตาแดง หน้าตาดุดัน วิ่งเข้ามาไล่แล้วรุมกัดกินเนื้อตนเองจนตาย จากนั้นก็ฟื้นขึ้นมา ใหม่ เสวยทุกข์อยู่อย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ส่วนเวลากลางคืน ด้วยบุญกุศลที่ได้สมาทานศีล ๕ ร่างกายจะเปล่งปลั่งสว่างไสว พริ้งพริ้วด้วยเบญจกามคุณทั้ง ๕ เสวยสุขประดุจชาวสวรรค์ พระนารทเถระเห็นแล้วก็สอบถามว่า ท่านเป็นคนหนุ่มแน่น ห้อมล้อมด้วยเทพบุตรและเทพธิดา รุ่งเรืองในยามราตรี แต่ต้องมาเสวยทุกข์ในเวลากลางวัน ท่าน ได้กระทำความอะไรเอาไว้ในชาติก่อน

วิชา การกรรม ของ นักล่า สัตว์

๔๕๕

เปเรตได้ฟังพระอรหันต์ถาม จึงบอกบุพกรรมของตนว่า “เมื่อก่อนกระผมเป็นนายพรานอยู่ที่กรุงราชคฤห์ เป็นผู้มีฝีมือ เปื้อนด้วยโลหิต เป็นคนหยาบช้า ทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์ มากมาย ยินดีแต่ในการเบียดเบียนสัตว์อื่น เป็นผู้ไม่สำรวมด้วย กาย วาจา ใจ ผมได้อุบาสกเป็นกัลยาณมิตร เพื่อนของผมเป็น คนมีใจดี มีศรัทธา เป็นคนเอ็นดูกระผม ห้ามผมอยู่เป็นประจำว่า อย่าทำกรรมชั่วเลย เพื่อนเอ๋ย อย่าไปทุคติเลย ถ้าท่านปรารถนา ความสุขในโลกหน้า จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ อันเป็นการ ไม่สำรวมเสียเถิด

ผมฟังคำของสหายผู้หวังดี มีความอนุเคราะห์ด้วย ประโยชน์นั้นแล้ว ไม่ได้ทำตามคำแนะนำ เพราะผมเป็นคนไม่มี ปัญญา ยินดีแต่ในบาป สหายผู้มีปัญญาจึงแนะนำผมให้รักษาศีล ๕ ตอนกลางคืนว่า ถ้าท่านฆ่าสัตว์ในตอนกลางวัน ส่วน กลางคืน จงงดเว้นเสียเถอะ กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะกลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวมงดเว้น เพราะฉะนั้นกลางคืนกระผมจึง ได้รับความสุข กลางวันได้เสวยทุกข์ ถูกสุนัขรุมกัดกิน”

วันต่อมา พระเถระได้เห็นเวมานิกเปเรตซึ่งมีลักษณะ คล้ายๆ กันอีก แต่ต่างกันตรงที่เจตนาในการทำกรรมแตกต่างกัน คือเปเรตตอนนี้ฆ่าสัตว์เพราะความสุข จึงต้องเสวยทุกข์ในเปตโลก เรื่องของเปเรตตอนนี้มีอยู่ว่า

วิชากรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๖

เมื่อพระนารทเถระไปพบเปรตตนนี้เข้า จึงถามว่า “ท่าน รื่นรมย์อยู่ในเรือนยอดและปราสาทบนบัลลังก์อันปูลาดด้วย ผ้าขนสัตว์ มีเครื่องขับร้องประโคมดนตรีที่บุคคลคอยประโคม ให้ฟัง ภายหลังเมื่อสิ้นราตรี พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว ท่านต้องเสวย ทุกข์ทรมานแสนสาหัสอยู่ในป่าช้า ท่านทำกรรมชั่วอะไรไว้ด้วย กาย วาจา ใจ เพราะวิชาแห่งกรรมอะไร ท่านจึงได้เสวยทุกข์ เช่นนี้ ช่วยเล่าให้อาตมาฟังหน่อยเถิด”

เปรตจึงเรียนให้ทราบว่า ในอดีต “กระผมเป็นมาณพ ชื่อว่า มาควิกะ แม้เป็นลูกของคนมีทรัพย์ แต่ก็รักสนุกด้วยการ ออกล่าเนื้อตลอดทั้งกลางคืนและกลางวัน อุบาสกคนหนึ่งเป็น สหายของกระผมอาศัยความเอ็นดูตักเตือนว่าอย่าทำปาณาติบาต เลย เพราะมันไม่คุ้มกับการที่จะต้องไปเสวยทุกข์ในอบายภูมิ ถ้าสหายปรารถนาความสุขในโลกหน้า จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เสียเถิด แต่ผมก็ไม่เชื่อ เพราะคิดว่าสัตว์เป็นอาหารของมนุษย์ ไม่น่าจะเป็นบาป อุบาสกจึงไปขอร้องพระเถระรูปหนึ่ง

วันหนึ่ง พระคุณเจ้าไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ได้ หยุดยืนที่ประตูบ้านของผม ผมเห็นท่านแล้วเกิดความเลื่อมใส จึงทำการต้อนรับให้เข้าไปฉันภัตตาหารในบ้านปูลาดอาสนะถวาย เมื่อพระเถระฉันภัตตาหารเสร็จ ก็ประกาศโทษในปาณาติบาต และอานิสงส์ในการงดเว้นจากปาณาติบาตแก่กระผม ถึงกระนั้น

วิภากรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๓

ผมก็ยังไม่สามารถที่จะเลิกล่าสัตว์เป็นเกมกีฬาได้ พระคุณเจ้าก็
อุตส่าห์เมตตาแนะนำให้ผมสมาทานศีล ๕ ในเวลากลางคืนก็ได้
แม้ไม่เชื่อก็ก็นึกเอาไว้

ด้วยความเคารพเลื่อมใสและเกรงใจพระเถระ กระผม
ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของพระคุณเจ้า ตกกลางคืนผมก็เลิก
ล่าสัตว์ ตั้งใจสมาทานศีล ๕ ออกล่าสัตว์เล่นเฉพาะตอน
กลางวันเท่านั้น ด้วยกรรมนั้นทำให้ผมต้องถูกฝูงสุนัขตามไล่จับ
ฉีกกัดกินเนื้อจนตายในเวลากลางวัน แต่กลางคืนได้เสวยบุญ
เพราะได้สมาทานศีล ๕ กระผมเพิ่งมาประจักษ์ผลของบุญ
และบาป เมื่อได้มาเสวยสุขและทุกข์ในเปตโลกนี้”

เราจะเห็นว่า มนุษย์ส่วนใหญ่กว่าจะรู้ซึ่งถึงผลของบุญ
และบาปก็สายไปเสียแล้ว หลวงพ่อสังเกตเห็นบางท่านสมาทาน
ศีลเป็นข้อๆ บางข้อที่ยังรักษาไม่ได้ก็ไม่สมาทาน สมาทาน
เฉพาะข้อที่ตนเองพอทำได้ ทำอย่างนี้ไม่ถูก เราต้องรักษาให้
ครบถ้วนบริบูรณ์ เราทำเพื่อตัวเราเอง อย่าได้ประมาทในผล
ของบาป อย่าตามใจกิเลส เพราะกิเลสทำให้เราทำบาปกรรม
แล้วก็มีวิภังค์พาเราไปสู่อบายภูมิ ต้องเสวยทุกข์ทรมานยาวนาน
กว่าจะได้โอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ยากแสนยาก ดังนั้น
ให้เลิกทำความชั่ว ทำแต่ความดี ทำใจให้ผ่องใส จะได้เข้าถึง
พระรัตนตรัยภายในกันทุกคน